

עפ"ג 57140/03/15 - יונתן זינו נגד מדינת ישראל, אילת אהרן

בית המשפט המחוזי בירושלים בשבתו כבית-משפט לערעורים פלייט
לפני כב' השופטים - י' נועם, ר' פרידמן-פלדמן ומ' בר-עם

עפ"ג 57140-03-15 יונתן זינו (עציר) נ' מדינת ישראל ואח'

יונתן זינו (עציר)

המערער

ע"י ב"כ עו"ד ד' הלוי

נגד

המשיבים

1. מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים

2. אילת אהרן

פסק-דין

השופט י' נועם:

1. לפנינו ערעור על גזר-דינו של בית-משפט השלום בירושלים (כב' השופט א' קורנהאוזר), בת"פ 10678-07-14, שבו הורשע המערער, על-פי הודאתו, בעבירת קשירת קשר לביצוע עוון - לפי סעיף 499(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ז-1977, ובעבירת גניבה - לפי סעיף 384 לחוק הנ"ל. בגזר-הדין נידון המערער לשמונה חודשי מאסר בפועל, להפעלה במצטבר של שבעה חודשי מאסר על תנאי, זאת בצד הטלת מאסר מותנה של שישה חודשים וחייב המערער בפיצוי המתלוננת בסכום של 30,000 ₪.

2. להלן עובדות כתב-האישום, העומדות ביסוד הודאתו והרשעתו של המערער. ביום 30.6.14 קשר המערער (נאשם 2 בתיק בית-משפט קמא) קשר עם נאשם 1 באותו הליך ועם אדם נוסף (להלן - האחר), לשם גניבת כסף מזומן מהמתלוננת, מתוך בית העסק שבבעלותה. במועדים הרלבנטיים לכתב-האישום, היה האחר בקשרי חברות עם המתלוננת, וקיבל ממנה פרטים אודות הכסף המזומן שהיא מחזיקה בבית העסק. לשם קידום הקשר, סיכמו המערער, נאשם 1 והאחר, כי האחרון יובילם לבית העסק, ובשעה שימתין הלה ברכב - ייכנסו המערער ונאשם 1 לתוכו לשם ביצוע הגניבה. בהמשך לקשר האמור, הגיעו השלושה ביום 1.7.14 לבית העסק; וכאשר האחר המתין ברכב - נכנסו המערער ונאשם 1 לתוך בית העסק. בשעה שנאשם 1 הסיח את דעתה של המתלוננת, נטל המערער את תיקה שהכיל בתוכו כסף מזומן בסכום של 68,500 ₪ וחפצים נוספים. בהמשך לאמור, חילקו הנאשמים את הכסף ביניהם, והשליכו את תיקה של המתלוננת לפח אשפה. בהתאם לאמור במהלך הדיון בערכאה קמא, סך של 14,200 ₪, אשר נתפס בידיהם של השלושה, הוחזר למתלוננת.

3. המערער הנו יליד 1980, רווק. עובר למעצרו התגורר בבית אחותו בירושלים. לחובתו של המערער עבר פלילי, הכולל - בין-השאר - עבירות התפרצות, גניבה, החזקת סמים, אלימות ותקיפה, אשר עליהן נתן את הדין בשישה משפטים. הוא נידון בעבר למספר מאסרים בפועל - 18 חודשים בשנת 1998, 36 חודשים בשנת 2008, 12 חודשים בשנת 2009, ו-26 חודשים בשנת 2012. בתסקיר שירות המבחן שהוגש לבית-משפט קמא תוארו נסיבות חייו של המערער, אשר התקשה מגיל צעיר להשתלב במסגרות לימודיות, גילה קשיים התנהגותיים משמעותיים ואף אובחן בהמשך כסובל מהפרעות קשב ודיסלקציה. הוא נשר בגיל 14 ממערכת החינוך, התחבר לגורמים שוליים, ובהמשך - אימץ דפוסי התנהגות עברייניים, אגב ביצוע עבירות רכוש וסמים. בתסקיר תוארו מספר ניסיונות שיקומיים שנעשו במהלך השנים, וקשייו של המערער להתמיד במסגרות, לבחון את מצבו ולערוך שינוי ממשי בחייו. שירות המבחן בחן את האפשרות לשלב את המערער במסגרת הוסטל של שיקום האסיר, אך ציין כי בשיחה שנערכה עם מנהל ההוסטל נמסר כי בטרם ייגזר דינו לא יוכל המערער להשתלב במסגרת ההוסטל. על-רקע האמור, המליץ שירות המבחן להסתפק במאסר שיחפוף את תקופת המעצר, ולהטיל על המערער צו מבחן שבגדרו ישולב בתכנית טיפולית הולמת למצבו בהוסטל של שיקום האסיר, או במסגרת אחרת של מרכז יום.

4. בגזר-דינו התייחס בית-משפט קמא לחומרת עבירת הגניבה ולנסיבות ביצועה, בפרט על-רקע תכנונה המוקדם וביצועה בצוותא. בית-המשפט קבע כי מתחם הענישה ההולם נע בין מאסר לתקופה קצרה ועד לשנת מאסר. בכל הנוגע לעונש המתאים, הביא בית-משפט קמא במניין שיקוליו, מחד-גיסא - את עברו הפלילי של המערער, ומאידך גיסא - את הודאתו, החרטה שהביע על מעשיו, והמוטיבציה שהראה לערוך שינוי משמעותי בחייו ולהשתלב בתכנית טיפולית. באזנו בין מכלול השיקולים, השית בית-משפט קמא על המערער שמונה חודשי מאסר בפועל, וכן הורה על הפעלה של שבעה חודשי מאסר על תנאי. לנוכח העובדה שהמערער שב לסורו פעם אחר פעם, ומאסרים בפועל ומאסרים על תנאי לא הרתיעוהו מלחזור לבצע עבירות רכוש, לא ראה בית-משפט קמא מקום לסטות מהוראת סעיף 58 לחוק העונשין, והורה על הצטברות המאסר על תנאי המופעל למאסר המוטל. בנוסף, כאמור, הטיל בית-משפט קמא על המערער מאסר על תנאי, וכן חייב אותו לפצות את המתלוננת בסכום של 30,000 ₪, זאת ב-30 תשלומים חודשיים, שווים ורצופים, החל מיום 1.7.15.

5. בערעורו לין המערער על חומרת עונש המאסר שהושת עליו. לטענתו, עונש המאסר חמור מהעונש הראוי, בפרט כשמדובר בעבירת עוון, מבלי שנלוו אליה עבירות נוספות, כגון אלימות או השחתת רכוש. בנוסף טען המערער, כי בית-משפט קמא לא העניק את המשקל הראוי לעובדה שהודה בביצוע העבירה, שיתף פעולה עם חוקריו וחסך מזמנו של בית-המשפט. כן טען המערער, כי היה על בית-המשפט להטיל תקופת מאסר קצרה יותר, שתאפשר לו להתקדם

במתווה השיקומי שהומלץ על-ידי שירות המבחן. עוד הלין המערער על שיעור הפיצוי שבו חויב כלפי המתלוננת. לגרסתו, הסכום שלא הוחזר למתלוננת עומד על 52,280 ₪, והיות ששלושת השותפים לגניבה חילקו ביניהם את שלל הגניבה בחלקים שווים, לא היה מקום לחייבו בפיצוי מעבר לסכום של 17,000 ₪. לנוכח הבקשה לשינוי שיעור הפיצוי, צורפה המתלוננת על-ידי המערער כמשיבה בערעור. יצוין, כי למתלוננת נשלחה הזמנה לדין, אך לא נתחוויר אם זו הגיעה לידיה.

6. לאחר בחינת טיעוני המערער, הן בהודעת הערעור בכתב והן במהלך הדיון שהתקיים בפנינו, ולאחר שקראנו את מכתבו של המערער, שבו תיאר את נסיבותיו האישיות וביקש לאפשר לו להשתלב בהליך שיקומי - החלטנו לדחות את הערעור, זאת מבלי לבקש את תשובת המדינה.

7. כלל הוא, כי ערכאת הערעור לא גוזרת מחדש את העונש, אלא בוחנת את סבירות גזר-הדין של הערכאה הדיונית; וכי התערבותה בעונשים שנגזרו על-ידי הערכאה הדיונית שמורה למקרים חריגים בלבד שבהם נפלה טעות מהותית, או שהעונש שנגזר סוטה באופן קיצוני מרמת הענישה הראויה (ראו למשל: ע"פ 1880/14 עמעש נ' מדינת ישראל (19.11.14); ע"פ 448/14 מדינת ישראל נ' אזולאי (24.11.14); וע"פ 4235/14 ראדאד חאטיב (3.2.15)). נפסק, כי גדרי ההתערבות האמורים נותרו על כנם גם לאחר תיקון 113 לחוק העונשין (ע"פ 7430/13 שחרור טוחסונוב נ' מדינת ישראל (3.3.14); וכן ראו: ע"פ 8641/12 סעד נ' מדינת ישראל (5.8.13); וע"פ 3151/13 עבדאללה נ' מדינת ישראל (24.4.14), בפסקה 10).

כך הוא המקרה שלפנינו. לא נפל כל פגם בגזר-דינו של בית-משפט קמא, המקים עילה להתערבותו של בית-משפט שלערעור. אין עילה להתערב במתחם הענישה שקבע בית-משפט קמא, דהיינו - מאסר הנע בין תקופה קצרה ועד ל-12 חודשים, שכן מתחם הענישה הולם את חומרת עבירת הגניבה ונסיבותיה, ובין-היתר - ביצועה בחבורה, תוך תכנון מוקדם וסכום הגניבה הניכר. בנוסף, לא מצאנו מקום להתערב בעונש שהוטל על המערער, אשר הביא בחשבון את מכלול השיקולים הרלבנטיים; הן אלו המחמירים - ובכללם עברו הפלילי המכביד של המערער וכישלון ההרתעה בהליכים שננקטו נגדו בעבר; והן אלו המקלים - הודאתו של המערער, החרטה שהביע על מעשיו והמוטיבציה שהביע להשתלב בתכנית שיקום. צדק בית-משפט קמא כי לנוכח חומרת העבירה ונסיבותיה, ולאור עברו הפלילי המכביד של המערער, לא הייתה הצדקה לסטות מהוראת סעיף 58 לחוק העונשין; ומשכך, לא מצאנו עילה להתערב בהחלטה בדבר הצטברות המאסר על תנאי המופעל למאסר המוטל. אשר-על-כן, לא מצאנו מקום להתערב ברכיב המאסר בפועל.

אשר לפיצוי שנפסק לטובת המתלוננת, לא מצאנו הצדקה לבטל את רכיב זה. טענותיו של המערער, בדבר היעדר יכולת כלכלית לעמוד בתשלום הפיצוי, אינן מקימות עילה לביטול החיוב בפיצוי; שכן מדובר בחיוב עונשי, נושא אופי אזרחי, לפיצוי המתלוננת על נזקים שהוסבו לה כתוצאה מביצוע העבירה, כאמור בסעיף 77 לחוק העונשין. אין גם עילה לבקשתו החלופית של המערער, להפחית את סכום הפיצוי לשליש משווי הגניבה. קביעת סכום הפיצוי נעשתה בהתאם לשיקול הדעת הנתון לבית-המשפט; וכל עוד לא חרג הפיצוי משיעור הנזק שנגרם למתלוננת, לא מצאנו הצדקה להורות על הפחתתו.

8. על-יסוד האמור לעיל, נדחה הערעור.

המזכירות תמציא עותקים מפסק-הדין לב"כ המערער, לפרקליטות, לשירות המבחן ולשב"ס.

ניתן היום, א' בסיוון התשע"ה, 19 במאי 2015, בהיעדר הצדדים (על-פי הסכמתם).

משה בר-עם, שופט

**רבקה פרידמן-
פלדמן, שופטת**

יורם נועם, שופט